

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Ćwik- Kulczycka

Protokolant: Małgorzata Makara

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2013 roku sprawy

R. R.

syna L. i K. z domu J., urodzonego (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 stycznia 2013 roku w Ś., woj. (...) w sklepie (...), działając w celu zmuszenia ekspedientki K. R. do sprzedaży alkoholu w postaci wina, groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadniona obawę jej spełnienia

tj. o czyn z art. 191 § 1 kk

o.o.o.o.I.oskarżonego R. R. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 191 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu przy zastosowaniu art. 58 §3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 10 (dziesięć) złotych,

I. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu jeden dzień zatrzymania w sprawie w dniu 19.02.2013r. przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny,

II. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w łącznej kwocie 312,95 zł. , w tym opłatę w kwocie 60 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. R. pracuje w sklepie (...) w Ś. przy ulicy (...) jako sprzedawca. W dniu 30 stycznia 2013 roku pokrzywdzona pracowała na kasie. Około godziny 13⁰⁰ kobieta zauważyła trzech mężczyzn, którzy weszli do sklepu i głośno się zachowywali. Po chwili jeden z nich, tj. M. B., minął linię kas i czekał na dwóch pozostałych kolegów, w tym oskarżonego R. R., za kasami. Oskarżony wraz z kolegą J. S. podeszli do kasjerki, podając jej do skasowania wino. Wobec faktu, iż w ocenie K. R. mężczyźni byli nietrzeźwi lub pod wpływem jakiegoś środka odurzającego, pokrzywdzona odmówiła im sprzedaży alkoholu. Wówczas kolega oskarżonego minął linię kas i dołączył do mężczyzny czekającego za kasami, zaś R. R. mocno się zdenerwował i w celu zmuszenia ekspedientki do sprzedaży alkoholu groził jej pozbawieniem życia słowami: „ty nie wiesz kim ja jestem, ty kurwo, musisz mi to sprzedać, nie wiesz, co ja ci mogę zrobić, nie sprzedasz mi wina, to może siebie sprzedasz albo cię wezmę za darmo, albo cię zabiję, nawet nie będziesz wiedzieć, kiedy wyjdiesz ze sklepu, a ja będę czekał”. Groźba ta wzbudziła w K. R. uzasadnioną obawę jej spełnienia. Następnie przybiegła pracownica ochrony sklepu (...), poleciła pokrzywdzonej włączyć przycisk „napadówkę” – tj.

cichy alarm, na skutek czego sprawcy wybiegli ze sklepu, z tymże J. S. pracownica ochrony zdołała zatrzymać, po czym zadzwoniła po policję.

Dowody:

- zeznania świadków:

K. R. – k. 2-3,

A. K. – k. 7-8,

B. J. – k. 28,

J. T. – k. 38,

J. S. – k. 47-48,

M. B. – k. 58-59,

- wyjaśnienia oskarżonego R. R. – k. 18-19.

Oskarżony R. R. był w przeszłości karany sądownie.

Dowód:

- informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – k. 33.

Oskarżony R. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym.

W dniu 19 lutego 2013 roku oskarżony wniósł o wystąpienie przez prokuratora z wnioskiem o skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu za popełniony czyn kary grzywny w postaci 60 stawek dziennych, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 10 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. R. – k. 18-19, 21.

Nadto Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze całokształt dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie w toku postępowania dowodowego Sąd uznał, iż potwierdziły one sprawstwo i winę oskarżonego R. R. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa groźby bezprawnej, o której mowa w art. 191§1 kk, a okoliczności faktyczne objęte stawianym mu zarzutem ustalił opierając się w przeważającej mierze na zeznaniach samej pokrzywdzonej K. R.. Z jej relacji jednoznacznie wynikało miejsce, czas, sposób działania oskarżonego oraz dokładna treść groźby, jaka została przez niego wypowiedziana w stosunku do pokrzywdzonej K. R.. Sąd uznał, że zeznania świadka stanowią niepodważalny dowód, bowiem wiernie opisują zachowanie oskarżonego R. R.. Brak jest podstaw, aby zakwestionować jej relację, tym bardziej, że koresponduje ona z zeznaniami pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków, jak również ma oparcie w wyjaśnieniach oskarżonego.

Pozytywnie Sąd ocenił zeznania świadków, tj. A. K. – mężczyzny, który słyszał groźbę wypowiedzianą przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej, a nadto tego dnia został pobity przez jednego z towarzyszących R. R. mężczyznę, B. J. – pracownicy ochrony sklepu, J. T. – zastępcy kierownika w sklepie (...), w dniu zdarzenia pracującej na drugiej kasie, obok pokrzywdzonej, J. S. i M. B. – mężczyzn towarzyszących oskarżonemu w sklepie (...) w inkryminowanym

dniu - albowiem są one logiczne, konsekwentne i co istotne - zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego R. R. i zeznaniami pokrzywdzonej K. R..

Oskarżony R. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jego wyjaśnienia złożone w trakcie postępowania przygotowawczego są wiarygodne i znajdują pełne odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Oceniając zachowanie oskarżonego pod kątem realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego Sąd nie miał wątpliwości, iż R. R. swoim działaniem w pełni wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu z art. 191§1 kk i jego wina została udowodniona. Oskarżony w celu zmuszenia ekspedientki K. R. do sprzedaży alkoholu w postaci wina w dniu 30 stycznia 2013 roku ok. godz. 13⁰⁰, groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźba ta była realna i wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia.

Oskarżyciel publiczny w zawartym w akcie oskarżenia wniosku w trybie przepisu art. 335§1 kpk wniósł o skazanie oskarżonego R. R. za zarzucane mu czyny i wymierzenie mu, przy zastosowaniu art. 58§3 kk, kary 60 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Sąd uznając, że zachodzą ku temu określone w przepisie art. 335§1 kpk warunki, wskazane wnioski oskarżyciela publicznego uwzględnił i bez przeprowadzenia rozprawy, przy zastosowaniu art. 58§3 kk, skazał oskarżonego R. R. zgodnie z wnioskiem. Przepis ten stwarza Sądowi możliwość przejścia na karę nieizolacyjną nawet wówczas, gdy nie jest ona przewidziana w ustawowym zagrożeniu za dany typ czynu zabronionego, jeżeli wymagają tego ogólne lub szczególne zasady i dyrektywy wymiaru kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat. Ponadto orzeczona kara grzywny lub ograniczenia wolności musi spełniać wobec skazanego dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk, przepis art. 58§3 kk nie definiuje bowiem żadnych kryteriów, którymi miałby się kierować Sąd.

Przestępstwo przypisane oskarżonemu R. R. jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat trzech. Spełnia więc przesłankę maksymalnego zagrożenia ustawowego, jakie jest dopuszczalne, aby zastosować instytucję z art. 58 kk. Sąd rezygnując z izolacyjnej kary wobec oskarżonego i wymierzając mu karę grzywny miał na uwadze niski stopień społecznej szkodliwości czynu, rozmiar ujemnych następstw popełnionego przestępstwa oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy. Sąd miał na uwadze fakt, że oskarżony był wcześniej karany, ale na łagodniejszy wymiar kary miały wpływ motywacja sprawcy i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Oskarżony wyjaśnił, że nie miał zamiaru zrobić pokrzywdzonej krzywdy, groźbę wypowiedział w nerwach i pod wpływem alkoholu, wyraził skruchę i podjął próbę osobistego przeproszenia pokrzywdzonej, z tymże w tym czasie K. R. przebywała na urlopie. Oskarżony nie utrudniał postępowania i szczegółowo wyjaśnił okoliczności popełnionego czynu. Sąd miał na uwadze także brak ujemnych następstw przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że kara pozbawienia wolności, jaka jest przewidziana za popełnienie czynu zabronionego z art. 191§1 kk nawet w najniższym jej wymiarze – 1 miesiąca, jest karą zbyt dolegliwą dla oskarżonego R. R., a przede wszystkim ten rodzaj kary nie spełni celów zapobiegawczych i wychowawczych względem sprawcy. Zdaniem Sądu dolegliwość kary grzywny nie przekracza stopnia winy oskarżonego, a także uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto ten rodzaj kary, zdaniem Sądu, spełnia cele wychowawcze wobec R. R., wdroży go do przestrzegania porządku prawnego, spełni swe cele ogólnoprewencyjne oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu w stosunku do oskarżonego R. R. kara grzywny jest w większym stopniu adekwatna niż kara pozbawienia wolności w świetle dyrektyw wymiaru kary.

W punkcie II wyroku, na mocy art. 63§1 kk, na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu jeden dzień zatrzymania w sprawie w dniu 19 lutego 2013 roku, przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego Sąd, biorąc za podstawę art. 627 kpk, zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w łącznej kwocie 312,95 zł, w tym opłatę w kwocie 60 zł.